

РЕШЕНИЕ

№ 2120

гр. С., 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА
като разглежда докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20221110108031 по описа за 2022 година

Предявени са от И. А. Т. в условията на евентуалност положителни установителни иски за собственост против В. Г. С. и И. Г. С., с които се иска да се признае за установено в отношенията между страните, че ищцата е собственик на ½ ид. част от самостоятелен обект, находящ се в гр. С., район Т., ж.к. „С.е“, Бл., вх. ет. ап., с идентификатор .....13, находящ се на 5 етаж в сграда с идентификатор ....., с предназначение на сградата: жилищна града – многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор: ....., с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, с площ от 83,43 кв.м., заедно с прилежащи части: избено помещение № и заедно с 5,095 % ид.ч. от общите части на сградата, при съсед: ниво 1: на същия етаж: .....14, под обекта: .....10 и над обекта: .....16, на основание нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № том нот. дело № ..1983 г. от 30.09.1983 г. на I-ви Нотариус при СРС, и евентуално - на основание десетгодишно давностно владение.

Ищцата сочи, че по силата на нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № том нот. дело № ..1983 г. от 30.09.1983 г. на I-ви Нотариус при СРС, е придобила гореописания недвижим имот като обезщетение за отчуждаването на собствения ѝ недвижим имот с пл. № 53, кв. № 164, ул. „...“ № 12, находящ се в местност „Красно село – плавателен канал“. Излага, че общата цена на имота, с който е обезщетена възлиза на 12 793 лева, от която сумата в размер на 149 лева представлявала цената на отчуждения ѝ собствен имот и съответно била приспадната. Остатъкът от цената ищцата заплатила с лични средства в размер на 6 870 лева и чрез усвоен заем в размер на 5923 лева, отпуснат на 27.07.1983 г. от Държавна спестовна каса. Сочи, че към момента на придобиване на процесния имот е била в брак с Г. С. С., който с решение по гр. дело № 1892/1986 г., влязло в сила на 26.11.1986 г., бил прекратен. Въпреки това обаче, заявява, че е придобила изцяло собствеността на процесния имот, тъй като заемът към ДСК е погасяван само от нея /по-голямата част дори след прекратяване на брака/, а отчужденият имот, чиято стойност е приспадната от цената на имота, с който е обезщетена, е бил лична нейна собственост. Допуска, че дори и при възникнала

съпругеска имуществена общност, то същата не следва да се счита при равни дялове. Евентуално, заявява, че е собственик на основание придобивна давност, с оглед осъществявано повече от десет години давностно владение от 30.09.1983 г. до 31.12.1996 г. Твърди, че единствено тя е заплащала местните данъци и такси за имота, разходи за ток, вода и отопление. Съдебно предявените си претенции извежда от обстоятелството, че Г. С. С. е учредил представителна власт на ответника Весели Г. С. – неин син, по силата на която била прехвърлена $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния недвижим имот на С. Г. А-, чрез покупко-продажба, обективирана в нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №, том, рег. №, дело № от 10.05.2005 г. на нотариус с рег. № 152 на НК. След това, с нотариален акт за дарение на недвижим имот №, том I, рег. №, дело № от 30.11.2007 г. на нотариус с рег. № на НК, С. Г. А- и А. И. А. дарили на ответниците В. Г. С. и И. Г. С. същата $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния недвижим имот. В исковата молба ищцата твърди, че извършените разпореждания не могат да породят правно действие, тъй като бившият ѝ съпруг Г. С. С. не е притежавал процесната $\frac{1}{2}$ част от недвижимия имот, а последният е бил изцяло нейна собственост. По изложените съображения моли съда да постанови решение, с което да я признае за собственик на $\frac{1}{2}$ ид. част от процесния недвижим имот на основание нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № том нот. дело № ..1983 г. от 30.09.1983 г. на I-ви Нотариус при СРС, и евентуално - на основание десетгодишно давностно владение. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответниците В. Г. С. и И. Г. С., с който оспорват иска като неоснователен. Сочат, че процесният недвижим имот е придобит на възмездно правно основание по време на брака на И. А. Т. и Г. С. С., с оглед на което същият представлява СИО. Оспорват, че цената на процесния имот в размер на 6870 лева е заплатена изключително от ищцата с лични нейни средства, както и че е погасила със свои лични средства заемът към Държавна спестовна каса. Излагат, че погасяването на сумите по заема е извършвано от двамата съпрузи, а сумата в размер на 6870 лева, представлявала общи техни спестявания, събрани по време на 20-годишния им брак. Оспорват твърдението на ищцата, че дяловете на бившите съпрузи в собствеността на процесния имот не са равни, както и че отчужденият имот е бил лична собственост на ищцата. Възразяват срещу твърденията на ищцата, че същата е придобила изключително имота на основание десетгодишно давностно владение, като излагат, че за периода от придобиването на имота до извършеното разпореждане от Г. С. С., бившите съпрузи са го владяли и са живеели в него заедно, а след извършеното разпореждане на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота от страна на бившия съпруг С., ищцата не е предприела действия за защита правото си на собственост. Ответниците твърдят, че след 31.12.1996 г. ищцата е прекъснала владението на процесния имот за повече от 6 месеца, тъй като към настоящия момент същият се владее от трети лица. В подкрепа на възразенията си ответниците излагат, че ищцата е била запозната с извършените през 2005 г. и през 2007 г. сделки с процесната $\frac{1}{2}$ ид. ч., с оглед на изходящите от нея декларации-съгласие по чл. 33 ЗС, с които е отказала да изкупи дела на съпруга си, както и представените нотариални актове от предходни сделки. Заявяват, че към настоящия момент ищцата не ползва „източната стая“, върху която си е запазила право на ползване след прехвърлянето на собствената ѝ $\frac{1}{2}$ идеална част на дъщеря си В. Г. С., а същата е отдавана под наем. Молят за отхвърляне на предявените искове.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявен е положителен установителен иск с правно основание чл. 124 ГПК за

придобито право на собственост на основание нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № том нот. дело № ..1983 г. от 30.09.1983 г. на I-ви Нотариус при СРС, съединен при условията на евентуалност с положителен установителен иск за собственост с правно основание чл. 124 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗС.

За основателност на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже, че е собственик на процесния имот на наведеното от него основание, а именно нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № том нот. дело № ..1983 г. от 30.09.1983 г. на I-ви Нотариус при СРС, а при условията на евентуалност давностно владение в продължение на 10 години, т.е. че е упражнявал явна, необезпокоявана и непрекъсната фактическа власт върху процесния имот в течение на 10 години, считано от 30.09.1983 г.

В тежест на ответниците е да установят пречки за придобиване на имота на твърдяните от ищцата основания, а именно нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № том нот. дело № ..1983 г. от 30.09.1983 г. на I-ви Нотариус при СРС, респективно по давност.

С доклада по делото, неоспорен от страните, са отделени за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните факти и обстоятелства: че ищцата и Г. С. С. са сключили брак на 26.08.1962 г., като същият е прекратен по силата на Решение по гр. дело № 1892/1986 г., влязло в сила на 26.11.1986 г., като това се подкрепя и от представеното по делото Решение от 12.11.1986 г. по гр. дело № 1892/1986 г. по описа на РС – „Девети септември“ – офия, 4-ти с-в, от което се установява, че правото на ползване върху процесния имот, представляващ семейно жилище за страните, било предоставено на И..

Не се спори между страните, а и от представените по делото заповед № А-0-08-629 от 01.03.1979 г. на СГНС – ИК и нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № том нот. дело № ..1983 г. от 30.09.1983 г., се установява, че ищцата е получила процесния недвижим имот, а именно: ап., находящ се в гр. С., кв. № 93, комплекс „С.е“, Бл.28а29а, вх. ет. заедно с избено помещение № и 5.095 % ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху припадащата се част от терена на комплекса на стойност 1769 лв., който имот съгласно представената схема № 15-46615-19.01.2022 г. представлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор № .....13, находящ се в гр. С., р-н Т., ж.к. „С.е“, Бл., вх. ет. ап., при съсед: на същия етаж: .....14; под обекта: .....10; над обекта: .....16, като обезщетение за отчуждаването на собствения й недвижим имот с пл. № 53, находящ се в гр. С., местност „Красно село – плавателен канал“, кв. № 164, ул. „...“ № 12. Видно от нотариалния акт, цената на дадения като обезщетение недвижим имот в размер на 12 793 лв. се покрива от припадащите се суми срещу отчуждения недвижим имот и собствени средства на И. в общ размер на 6 870 лв., както и отпуснат заем от ДСК в размер на 5 923 лв.

Видно от представената справка от Държавна спестовна каса на И. А. С. е отпуснат заем на 27.07.1983 г. в размер на 5 923 лв., платим в срок от 20 години, с годишен анюитет от 372 лв. и месечна вноска в размер на 31 лв., с партиден номер на длъжника № 1522215. Представени по делото са извлечения по движението на отпуснатия заем за периода от 01.01.1984 г. до 01.01.1994 г., като видно от представената вносна бележка заемът е изцяло изплатен на 22.07.1994 г. с вносител И. А. Т..

Не се спори между страните, а се установява и от представения договор за

покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт №, том I, рег. №, дело №/2005 г. от 10.05.2005 г., че Г. С. С. е прехвърлил на С. Г. А- ½ ид.ч. от процесния недвижим имот, която ½ ид.ч. впоследствие е била прехвърлена с договор за дарение от 30.11.2007 г., обективиран в нотариален акт №, том II, рег. №, дело №/2007 г., от С. Г. А- и съпругът ѝ А. И. А. на В. Г. С. и съпругата му И. Г. С..

Не се спори още, а и от представения договор за покупко-продажба на недвижим имот от 28.05.2008 г., обективиран в нотариален акт № 110, том I, рег. № 2133, дело № 104 от 2008 г., се установява, че ищцата е прехвърлила на дъщеря си В. Г. С. ½ ид.ч. от процесния недвижим имот.

По делото е представен отговор на В. С. до ответниците по нотариална покана за изкупуване дела на ответниците от процесния имот по реда на чл. 33 ЗС.

Съгласно т. 2 от Постановление на пленума на Върховния съд (ППВС) № 5/1972 г. времето, към което се определя дали една вещ е придобита от съпрузите и в какъв режим на собственост, се определя от времето на осъществяване на способа за придобиване на вещни права. В случая процесният имот е придобит на 30.09.1983 г., към който момент се е прилагал режимът по СК (1968 г., отм.).

Съгласно чл. 13, ал. 1 от СК (1968 г., отм.) недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити, и служат за задоволяване нуждите на семейството. Следователно придобитият на 30.09.1983 г. недвижим имот от ищцата е станал съпружеска имуществена общност, доколкото същата е била в брак с Г. С. С., като след прекратяване на съпружеската имуществена общност с развод на 26.11.1986 г. съгласно чл. 14, ал. 3 от СК (1968 г., отм.), дяловете на съпрузите се считат равни. Следва да се изследва дали е налице твърдяната от ищцата трансформация на лично имущество.

Съдът намира, че ищцата не успя да докаже наличието на трансформация, доколкото не установи пълно и главно произхода на вложените при покупката на имота средства. Това е така, защото: съпружеската имуществена общност възниква върху вещите и вещните права, придобити от съпрузите по време на брака в резултат на съвместен принос. Съвместният принос на съпрузите се предполага оборимо при възмездните придобивни основания, какъвто е настоящия случай. Критерият за преобразуване на лично имущество в придобития през време на брака имот е изцяло обективен – изследва се характерът на вложените в придобиването средства. Придобитото през време на брака, независимо на чие име, е с характера на вложените в придобиването средства. Ако те са изцяло или отчасти лични на единия съпруг, другият няма принос в придобиването - изцяло или за съответната част, макар да участва в придобивната сделка. Съществен е приносът в придобиването, а не това на чие име е придобит имотът (в този смисъл т. 4 на ТР 5/2013г. ОСГК на ВКС). По делото липсват доказателства за произхода на средствата от 6 870 лв. По отношение на средствата по отпуснатия заем от 5 923 лв., същите не съставляват лични средства, макар и да са получени от единия от съпрузите, тъй като задължението им за връщане е солидарно за двамата съпрузи по силата на закона – чл. 13, ал. 8 СК (1968 г. отм.) /чл. 25, ал. 2 СК 1985 г.(отм.). Без значение за оборване на презумпцията за съвместен принос е и начинът на последващо погасяване на заемните средства, вложени в покупката на общия имот. Изплащането на заема със средства на един от бившите съпрузи води до облигационни отношения, но не и до промяна на правата им в съсобствеността. /в този см. Решение № 428 от 11.04.2016 г. на ВКС по гр. д. № 6452/2013 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията З. А./.

Ето защо съдът намира, че главният иск подлежи на отхвърляне, доколкото ищецът не доказва, че е изключителен собственик на процесния имот.

По евентуалния иск съдът намира следното:

За доказване упражняването на фактическа власт върху имота по делото са събрани гласни доказателствени средства. Разпитаните на страната на ищеца свидетели С. П. Г€ и В. Б. Т. заявяват, че познават И. от 1984 г. от дъщеря ѝ В., като не познават бившия ѝ съпруг Георги С., както и че последният не е живял в процесния имот. Посочват, че И. е живеела в апартамента откакто я познават от 1984 г. заедно с двете си деца – В. и В.. Заявяват, че И. е повтаряла, че апартамента е нейна собственост, както и че никой не е имал никакви претенции към имота. Посочват, че В. е живяла в имота до 1996 г., а за В. не могат да кажат точно, но няколко години след това. Заявяват, че към момента в имота живее само И..

На страната на ответниците са разпитани свидетелите С. Г. А- и Б. Ж.. Свидетелят Г. заявява, че е сестра на ответницата И. и че познава другия ответник В. от 1996 г., а ищцата познава от 1997 г. Сочи, че в процесния имот живеел В. с майка му И., като след сватбата с И., тя също се пренесла да живее там, в едната стая живяла И., а в другата – В. и И.. Заявява, че преди сватбата са правили ремонт на стаята на И. и В. и на терасата на апартамента, като същите са живели в него от 1998 г. до 2003 г. След това, към края на 2003 г. – януари/февруари 2004 г., И. ги е изгонила и те отишли да живеят при свидетелката, при което процесният апартамент е останал изцяло във владението на ищцата. Сочи, че след отправена покана, сестрата на В. – В., му е платила един наем, доколкото нейният син е живял в имота при баба си И.. Свидетелката посочва, че двете отправяни покани от ответниците във връзка с ползването на имота били от последните 5 години. Сочи още, че Георги никога не е живял в процесния имот, както и че към настоящия момент в него живеят ищцата, заедно с внук си.

Свидетелят Ж. заявява, че е кум на ответниците, както и че същите са живели в процесния имот заедно с ищцата до към 2005 г. – 2006 г., след което били изгонени от И.. Заявява, че към настоящия момент в имота живее И..

Придобивната давност е оригинално основание за придобиване право на собственост, представляващо способ за придобиване на право на собственост чрез фактическото упражняване съдържанието на това право след изтичане на определен в закона период от време. Тоест, фактическият състав на придобивната давност включва два елемента: владение и изтичане на определен срок. За придобиването по давност е необходимо на първо място да бъде установено **владение** върху имота. Съгласно чл. 68, ал. 1 ЗС владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът **държи** лично или чрез друго **като своя**. В случаите на ползване на целия имот от един от съсобствениците, неползващите съсобственици и без да упражняват фактическа власт са **съвладельци**, а не държатели, респ. – ползващият собственик е държател на чуждите идеални части. Положението на последния е аналогично на наемател или на заемател, тъй като съгласно Закона за собствеността всеки съсобственик може да си служи с цялата вещ. С това презумпцията на чл. 69 ЗС е оборена, което не означава, че съсобственик (наследник) не може да придобие по давност идеалните части на друг съсобственик. Съдебната практика константно приема, че, за да се превърне във владелец на целия имот и съответно след изтичане на давностния срок да стане негов собственик, съсобственикът следва да отблъсне владението на останалите съсобственици т.е. той следва да доведе до знанието им намерението си да свои имота /така Решение № 88/27.07.2016 г. по гр. д. № 661/2016 г. на ВКС, II г. о./. Поради това, в едно производство по релевирано възражение за давност за основателността на същото и извод, че владеещият съсобственик е придобил собствеността върху имота не е достатъчно установяване на факта на владение на имота от този съсобственик, но е необходимо да се докаже и че съсобственикът е

отблъснал владението на другия съсобственик върху съответните идеални части. При всички положения следва да се установи при условията на пълно и главно доказване, че съсобственикът, който се позовава на придобивна давност, е отблъснал владението на другия съсобственик, т.е. довел е до знанието намерението си да свои имота като свой и от този момент са изтекли десет години, защото до демонстриране на намерението за своеене се предполага, че съсобственикът държи имота за другия собственик, т.е. до демонстрирането на намерението си се явява държател на идеалните части на другия съсобственик, поради което упражняването на фактическата власт като държател не представлява владение като основание за придобиване на собствеността на чуждите части.

В т. 2 от ППВС № 6 от 27.12.1974 г. по гр. д. № 9 от 1974 г. е прието, че намерението на лицето да държи вещта като своя се изразява в действия, които фактически запълват съдържанието на правомощията на собственика, като при промяна на държането във владение тези действия *следва да бъдат насочени и към собственика*. Действията, с които се демонстрира промяната на държането във владение, респ. промяната на намерението на съсобственика да владее целия имот, следва да бъдат **конкретни** по отричане правата на останалите съсобственици и да са станали достояние на тези съсобственици. Такива действия са например: отказът на ползващия имота съсобственик да допуска останалите съсобственици в имота, доведеното до знанието на останалите собственици намерение на владеещия да се разпорежи с имота само в своя полза или такова ползване на имота, което ясно показва, че изключва владението на останалите собственици.

Предвид изложеното следва да се обобщи, че предявеният от ищцата евентуален иск, би бил успешно доказан при установяване на обстоятелството, че ищцата е демонстрирала пред другия съсобственик намерението да владее целия имот като свой, и от това демонстриране на промяната в намерението – да се упражнява фактическа власт върху имота вече не като държател, а като владеец, да са изминали десет години.

По делото не са ангажирани доказателства от страна на ищцата, че до 10.05.2005 г., докогато собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота е бил бившият ѝ съпруг Георги, същата е манифестирала по някакъв начин намерението си да свои и неговата $\frac{1}{2}$ ид.ч. като своя собствена. Не са ангажирани доказателства, че това е сторено и по отношение на ответниците след 30.11.2007 г., когато последните са станали собственици на процесната $\frac{1}{2}$ ид.ч. Това е така, доколкото от свидетелските показания се установи, че ищцата е изгонила ответниците от имота през 2003 г. – 2004 г., към който момент обаче същите не са били още собственици на имота. След 30.11.2007 г. няма доказателства по делото, ищцата да е манифестирала пред другите съсобственици намерението си да владее и тяхната идеална част за себе си. Напротив, от събраните гласни доказателства посредством разпита на свидетелката Гюргева се установи, че ищцата и е казала, че е прехвърлила на дъщеря си своята $\frac{1}{2}$ идеална част, а на свидетеля не е известно другата част на кого е. От своя страна свид. А- сочи, че доколкото ѝ е известно дъщерята на ищцата В. платила на брат си - ответника В. един наем, тъй като синът и живеел при баба си последните години. Ето защо съдът намира и предявеният в условията на евентуалност иск за неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски имат единствено ответниците, като същите претендират такива в размер на 3000 лв. за адвокатско възнаграждение и 15 лв. за държавна такса за СУ. В представения по делото ДПЗС от 28.06.2022 г. е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лв., платима по банков път, като е посочено, че сумата от 1 500 лв. следва да се плати в

едноседмичен срок от сключване на договора, а останалата част от 1500 лв. – преди първото по делото съдебно заседание. Представени са доказателства единствено за плащане на аванса от 1500 лв., като липсват такива за плащане на остатъка от 1 500 лв. Ето защо съдът намира, че ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответниците сумата в размер на 1515 лв., представляваща разноси по делото, като в тази връзка неоснователно се явява възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, доколкото съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4, вр. пар. 2а НМРАВ същото е в минимален размер от 1901,07 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **И. А. Т.**, ЕГН *****, адрес: гр. С., ж.к. „С.е“, Бл., вх. ап. в условията на евентуалност положителни установителни иски за собственост против **В. Г. С.**, ЕГН ***** и **И. Г. С.**, ЕГН *****, и двамата с адрес в гр. С., ж.к. „Б.“, бл., вх- ет. ап., с които се иска да се признае за установено в отношенията между страните, че ищцата е собственик на ½ ид. част от самостоятелен обект, находящ се в гр. С., район Т., ж.к. „С.е“, Бл., вх. ет. ап., с идентификатор .....13, находящ се на 5 етаж в сграда с идентификатор ....., с предназначение на сградата: жилищна града – многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор: ....., с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, с площ от 83,43 кв.м., заедно с прилежащи части: избено помещение № и заедно с 5,095 % ид.ч. от общите части на сградата, при съсед: ниво 1: на същия етаж: .....14, под обекта: .....10 и над обекта: .....16, на основание нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № том нот. дело № ..1983 г. от 30.09.1983 г. на I-ви Нотариус при СРС, а в условията на евентуалност - на основание десетгодишно давностно владение.

ОСЪЖДА **И. А. Т.**, ЕГН *****, адрес: гр. С., ж.к. „С.е“, Бл., вх. ап., да заплати на **В. Г. С.**, ЕГН ***** и **И. Г. С.**, ЕГН *****, и двамата с адрес в гр. С., ж.к. „Б.“, бл., вх- ет. ап., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 1515 лв., представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____